

2 oktober 2022, zevenentwintigste zondag jaar C

Eerste lezing: Habakuk 1,2-3; 2,2-4

Evangelielezing: Lucas 17,5-10

Homilie

De leerlingen vragen aan Jezus om hun vertrouwen te versterken.

Vreemd genoeg: de reactie van Jezus gaat helemaal niet over vertrouwen. Hij vertelt een gelijkenis waarin hij hen vergelijkt met slaven, die doen wat gedaan moet worden en niet moeten verwachten dat ze daar extra beloond voor zullen worden.

De boodschap van Jezus is: heb geduld – het komt wel in orde.

Ook vandaag vragen mensen om hun vertrouwen te versterken. De coronacijfers stijgen weer, er is de energiecrisis die gezinnen en bedrijven onder druk zetten...

En toch... Beseffen we niet te weinig dat we in de beste der werelden leven?

Onze regeringen hebben tal van steunmaatregelen uitgedacht om bedrijven die te lijden hadden onder de coronacrisis te ondersteunen. Sociaal zwakken kunnen een sociaal energietarief genieten. In hoeveel landen in de wereld gebeurt dit?

Door het feit dat onze gezondheidszorg zo goed is en alomtegenwoordig, staan we er misschien niet meer bij stil hoe uitzonderlijk dit is. Waar ergens in deze wereld kun je wonen op een plek waar je binnen het kwartier in een ziekenhuis kunt geraken waar alle mogelijke specialisten actief zijn?

In Vlaanderen is dit op de meeste plaatsen het geval.

In de rest van de wereld kan men hier enkel van dromen. Meestal woont men op uren afstand van enige medische eerstelijnszorg. Hoeveel mensen sterven er bij gebrek aan een arts in de buurt?

Misschien roepen ze met de profeet Habakuk uit: "Hoelang nog?!"

Hoelang duurt het vóór alle mensen gelijke rechten en gelijke zorgen krijgen?

Hoelang duurt het vóór alle mensen in vrede en vrijheid kunnen leven?

Hoelang duurt het – om het in Bijbelse termen te zeggen – vóór het Rijk Gods eindelijk op aarde zichtbaar wordt?

Habakuk stelde die vraag aan God meer dan zeshonderd jaar vóór Christus.

Eén van de kernzinnen uit de verkondiging van Jezus was: "Het Rijk Gods is nabij!" En nu, zo'n tweeduizend jaar later, stellen we ons opnieuw die vraag: "Hoelang nog?"

Elke week bidden we voor vrede in Oekraïne en de oorlog blijft maar duren.

"Waar blijft U met uw wonderen en uw almachtige wil? Uw bliksem en uw donderen – waarom blijven ze stil?" klinkt het in een kerklied...

We zouden graag hebben dat God alle problemen uit de wereld helpt, en blijkbaar doet Hij dat niet?

Waarom niet?

We willen God graag zien als een goede vader of een goede moeder. Zijn vaders en moeders er niet om de problemen van hun kinderen op te lossen? Zolang de kinderen echt klein zijn, wel. Maar naarmate kinderen groter worden, is het belangrijk dat deze kinderen de problemen zelf kunnen aanpakken. Vaders en moeders wijzen wegen aan, maar wanneer ze hun kinderen au serieux nemen, geven ze hen verantwoordelijkheden en eens volwassen, zijn kinderen zelf 100% verantwoordelijk. Ze kunnen hun oor nog te luisteren leggen bij hun ouders, maar uiteindelijk moeten ze het zelf doen.

Ik denk dat God ons ook au serieux neemt.

Wanneer Jezus zegt "Het Rijk Gods is nabij", voegt hij daar onmiddellijk aan toe: "Bekeer u!". Het Rijk Gods kan maar nabij komen wanneer mensen anders gaan leven.

Misschien kan er maar vrede komen in Oekraïne en die vele andere plaatsen in de wereld waar een oorlog woedt die we al zijn vergeten, wanneer we ons meer willen verdiepen in de

echte redenen waarom Russische leiders die oorlog willen en waarom Amerikaanse leiders die oorlog blijven stimuleren. Als we aan God vragen “Waar blijft U met uw donderen?” kan

hij de vraag evengoed terugkaatsen en die vraag aan ons stellen. Ik heb tot nu toe nog maar weinig luid protest gehoord...

Hetzelfde kunnen we zeggen over ons klimaat.

God zal de opwarming van de aarde niet stoppen.

Reeds in 1972 – vijftig jaar geleden – verscheen het zgn. “Rapport van de Club van Rome”. Daarin waarschuwden Europese wetenschappers en ondernemers dat er grenzen zijn aan de groei. Grondstoffen zullen er niet oneindig zijn. De mens put de aarde uit en zorgt voor enorme vervuiling van aarde, water en lucht. Het “Rapport van de Club van Rome” was een bestseller in 1972, maar werd gauw vergeten. Het waren de groene jongens en meisjes die bleven waarschuwen, maar zij werden afgedaan als geitenwollensokken en onheilsprofeten. Wat hebben we nodig? Grote overstromingen zoals vorig jaar in Wallonië? Een extreem droge zomer zoals dit jaar? Of is het vooral een oorlog die we nodig hebben die gas- en olieprijsen op een onaanvaardbare wijze doet stijgen?

Zal dit ervoor zorgen dat we anders gaan leven, met meer respect voor moeder aarde?

Op zijn verzuchting “Hoelang nog?” krijgt de profeet Habakuk een uitvoerig antwoord en God maant hem aan om het op te schrijven, zodat het niet wordt vergeten.

God vraagt uitdrukkelijk om het wachten niet op te geven. Het visioen zal werkelijkheid worden en niet te laat komen. God verzekert ons: “Wie in zijn hart niet deugt, kwijnt weg, maar de rechtvaardige blijft leven door zijn geloof.”

We kunnen in onze handen wrijven en zeggen: Poetin zal wegwijnen, en ook de speculanten die miljarden verdienen aan deze energiecrisis, en ook de wapenhandelaars die profiteren van deze oorlog.

Maar ontsnappen wij de dans? Houden wij als een zorgzame vader of moeder van onze aarde?

Willen wij luisteren naar de oproep van onze paus in zijn encycliciek “Laudate Si”?

Als we dat doen, dan mag de roep “Hoelang nog?” stoppen...

Fred Vanderpoorten